

tænke paa, at hver Gang de købe Kaffe, Sukker og Petroleum, Sko eller Klædevarer, komme de til at betale undertiden ret betydelige Afgifter til Statskassen. Kommer man derimod til de direkte Skatter, de Skatter, som opkræves fjerdingaarsvis eller halvaarsvis, og som for Øjeblikket kun andrage omkring $13\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa kun godt og vel $\frac{1}{3}$ af Toldskatterne, kan man ikke længere sige, at man betaler uden at mukke. Der er tværtimod rejst en Bevægelse rundt omkring i Landet, som gaar meget stærkt i Retning af, at man er utilfreds med at skulle betale Skat paa den Maade. Det er efter min Mening ikke heldigt, thi det er et Vidnesbyrd om, at man endnu ikke har faaet rigtig Forstaaelse af, at der er noget i vore Beskatningsforhold, der maa betegnes med Ordet retfærdig Skat. Man ser blot paa, hvor meget man skal betale, hver Gang Skatteopkræveren kommer, og man føler sig i høj Grad utilfreds med at skulle betale saa store Afgifter. Det er, som sagt, en Mangel i Forstaaelsen af, at det, det gælder om ved Beskatningen, som i øvrigt ogsaa ved alle andre Forhold, er at øve Retfærdighed. Man har her haft Øjnene, og jeg kan gerne sige Hjertet ogsaa, for tillukket. Jeg mener, og den Opfattelse er vistnok ret almindelig, at Tilvejebringelsen af Statsindtægterne ved en Formue- og Indtægtsskat er den retfærdigste Maade, hvorpaa Skatten kan tilvejebringes, idet enhver derved kommer til saa vidt muligt at betale i Forhold til sin Skatteevne. Naar den højtærede Finansminister ved Fremlæggelsen af dette Toldlovsforslag med de dertil knyttede Lovforslag udtalte et Ønske om, at man vilde medvirke til, at Formue- og Indtægtsskatten og Ejendomsskylden — den Form, hvori vi nu have vore direkte Skatter — maatte blive mere elskede, end hidtil havde været Tilfældet, kan jeg godt slutte mig til dette Ønske. Det lyder naturligvis lidt underligt at forlange, at man skal elske Skatter. Det er der vel ingen, der gør. Tværtimod, man er meget mere tilbøjelig til at afsky Skatter. Men vi ere vel alle klare over, at dem kunne vi ikke undgaa, Samfundet skal have Penge til sin Husholdning. Man kræver fra alle Sider Støtte af Staten til de forskellige Formaal, og saa maa Staten have Penge. Naar man har Øjet opladt for, at man bør vogte sig for at paalægge Skatter hos den Del af Befolkningen, der ingen Skatteevne har, at man ikke bør vælte Byrden fra sig selv, naar man er gunstigt stillet,

over paa dem, der bo paa Livets og Samfundets Skyggeside, at man tværtimod bør være villig til at bære Byrderne fuldt ud og lade alle, som ingen Skatteevne have, være fri, vilde det i høj Grad være glædeligt. Jeg tror ogsaa, at naar man fra Repræsentanternes Side vilde lægge sig dette alvorligt paa Sinde og søge at klare dette Forhold saa godt som muligt, vilde det efterhaanden lykkes for os at tilvejebringe Forstaaelse af, hvad der i saa Henseende er det rigtige, og komme ind paa at faa vore Beskatningsforhold ændrede i betydelig Grad. Og selv om det ikke skulde lykkes, er det dog en Tilfredsstillelse at vide, at man har arbejdet for Ret, Retfærdighed og Sandhed, og at man har gjort, hvad der er ens Pligt, særlig mod de smaa og daarligt stillede i Samfundet.

Naar Staten, som det foreliggende Forslag peger paa, er nødt til at skaffe sig en Kompensation for den Nedgang i Skatterne, der fremkommer ved Ophævelsen af Skatterne paa Livsfornödenheder og paa Raa- og Hjælpstoffer for Industrien, er det naturligt, at man søger hen til de Kilder, som ere bedst tilgængelige, og hvor man mindst støder an mod, hvad man kan kalde Retfærdighed i Beskatningen, at man altsaa lægger den ny Skat paa Luksusvarer. Men de Varer, som vi saaledes lettest og bedst kunne lægge Kompensationsskatterne over paa, ere saadanne Ting som Spiritus og Tobak. Selvfølgelig ikke, fordi man har nogen særlig Interesse af at faa Tobaksskatten betydeligt forhøjet. Vi have alle i saa Henseende en større eller mindre Svaghed, vi ville gerne have Lov til saa vidt muligt at drikke og ryge frit (Afbyrdelse), det vil sige, vi ville nok betale Varerne, men vi ville ikke betale noget ekstra for at faa Lov til at nyde dem. Ikke des mindre er det sikkert nok, at det maa vi finde os i. Naar vi nedsætte Tolden paa Livsfornödenheder og Raastoffer, maa vi gaa til at forhøje Tolden f. Eks. paa Tobak. Men der er den Ting at mærke derved, at naar vi beslutte os til dette, maa vi vogte os for — og det ville alle, som ikke ere Venner af Beskyttelsesvæsen, vogte sig for — ikke ved en forhøjet Tobaksafgift at lave ny Beskyttelsesbestemmelser, saa at det ikke bliver Statskassen, men i mere eller mindre Grad private, der komme til at nyde Fordelen ved Beskatningen.

Det foreliggende Forslag betyder en Formindskelse af Statens Indtægter paa Livsfornödenheder og paa Raa- og Hjælpstoffer af omtrent $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr. En saa-